

Verslag van Annet ten Hoopen: Bezoek aan de scholen in Peru eind augustus 2018

Mijn vriendin Yvonne Kasteleijn en ik hebben tijdens onze reis door Peru een aantal dagen in de regio verbleven, waar deze schooltjes en gemeenschappen zich bevinden.

Op de eerste bezoekdag vertrokken we om 8 uur in de morgen met een busje en gids/vertaler, Silverio naar Huancalle. Het was een rit van anderhalf uur.

Daar werden we hartelijk verwelkomd door Jessica, het voormalig schoolhoofd van de Huancalle schooltjes (kleuter en basisschool). Zij was speciaal overgekomen uit Cusco, waar ze nu op een grote school werkt.

Het was voor Jessica en mijzelf een emotioneel weerzien. We hadden elkaar acht jaar geleden voor het eerst ontmoet en in die periode verbleef Jessica in Lima, waar ze behandeld werd voor kanker. Nu is ze gelukkig helemaal gezond en blaakt ze van enthousiasme en liefde voor haar Quechuakinderen.

We bezochten eerst de kleuters, die ons stonden op te wachten met grote boeketten bloemen en ons meetroonden hun klaslokaal in. De leerlingen waren deels gekleed in schooluniform deels in hun traditionele kleding. Plaatsgenomen op hun stoeltjes werden we getrakteerd op dans en gezang. De overgave waarmee dit werd uitgevoerd met daarbij hun stralende gezichtjes liet ons zeker niet onberoerd.

Hierna staken we het straatje over naar de lokalen van de oudere leerlingen. We hebben een paar lokalen bekeken. Het zag er allemaal goed verzorgd uit. Het was voor mij bijzonder om te zien, dat men hier ook al op whiteboards werkt i.p.v. zwarte schoolborden. De kasten met materialen waren flink gevuld en in het computerlokaal stonden aan weerszijden heel wat pc's.

Op het schoolplein werden we uitgenodigd voor een maaltijd ter ere van ons: een speciale soort gekookte aardappels met saus (in Peru groeien 2000 soorten aardappels!)geroosterde bonen en gekookte dikke mais. En de kinderen en leerkrachten aten heerlijk mee.

Na het hartelijke afscheid werden we door de leerlingen en leerkrachten uitgezwaaid.

Deze school loopt qua leerlingenaantal flink terug. Dit komt, omdat de dorpingen het nu financieel beter hebben, waardoor zij hun kinderen naar de stadsschool beneden in het dal kunnen sturen. Een goede ontwikkeling dus.

De volgende dag stond de school in Paru Paru op het programma. Dit dorp ligt veel meer afgelegen en moesten we een dikke twee uur rijden. Onderweg pikten we Jessica op. Zij was opnieuw uit Cusco gekomen, per bus, om ons te begeleiden.

Dionisio, het vriendelijke jonge schoolhoofd, heette ons van harte welkom. Op het schoolplein dansten een aantal jongetjes als oude mannetjes verkleed voor de gasten en zongen er een passend lied bij. Daarna volgde het bezoek aan de klaslokalen. De kinderen wilden ons alsmaar vastpakken en tegen je aan staan. Zo aandoenlijk. De kinderen zongen een lied en er werden gedichtjes opgezegd. Natuurlijk moesten wij iets terugdoen en heeft Yvonne een Nederlands liedje gezongen en heb ik op het schoolbord getekend, dat Nederland onder de zeespiegel ligt en dat we niet altijd moeten zwemmen!

Dankzij het vertaalwerk van gids Silverio konden we elkaar goed begrijpen.

We zagen de moeders bezig met eten bereiden voor alle leerlingen. Het ziet er in onze ogen primitief uit, maar zo leven zij daar en het gaat erom dat de kinderen goed gevoed worden.

Ook hier goedgevulde boeken – en materialenkasten, een flink kopieerapparaat en pc's, toiletten en wasbakken met kranen.

We kregen namens de school een mooie das en natuurlijk een warme maaltijd van aardappels en rijst.

Ondertussen hadden een aantal moeders aan de rand van het schoolplein hun eigengemaakte producten uitgesteld, zoals kleedjes, tasjes, dassen en gebreide kinderkleding. Nogal logisch dat we er wat gekocht hebben.

In de middag zijn we vertrokken en heb ik in een restaurantje een korte vergadering gehad met Jessica. Ik heb haar o.a. gezegd dat het overgebleven budget van de Huancalleschool voor dit jaar overgeheveld moet worden naar haar nieuwe school. Ze hebben daar hard een stereo/omroepinstallatie nodig en dat stond voor Huancalle op de begrotingslijst, maar vanwege de terugloop van leerlingen is dat niet meer van belang. Jessica was heel opgelucht en bedankte onze stichting wel 1000 keer.

Op de derde dag, waarop wij zouden vertrekken uit deze regio, hebben we vroeg in de morgen na een rit van anderhalf uur, een bezoek gebracht aan Jessica's nieuwe school, genaamd San Christobál, aan de rand van de stad Cusco. Het is een grote school met zo'n 260 leerlingen. Het gebouw ziet er beter uit dan de dorpschooltjes, maar ook hier bedriegt de schijn. Deze Quechualeerlingen, keurig in uniform, komen voor een groot deel uit de bergen rond Cusco. Er zijn veel kinderen van gebroken gezinnen en behoorlijk wat weeskinderen. Deze Quechuakinderen (Quechua's zijn Indianen uit de Andes) worden gediscrimineerd door de stadsbevolking en ook door de lokale overheid, waardoor zij dus veel minder kansen krijgen.

En dat is waar Jessica zich nu met hart en ziel voor inzet en wij, als Stichting Urubamba, haar hierbij zeker zullen steunen. Ze liet steeds opnieuw merken hoe dankbaar ze is voor alle support uit Nederland.

Het was een emotioneel afscheid van zo'n mooie liefdevolle vrouw, die in tegenstelling tot haar lengte, zich met enorme kracht en al haar skills bezig houdt met het grote doel om alle Quechuakinderen in de regio van Cusco alle kans te geven, die zij verdienen.